

Arrest

nr. 179 403 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 december 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Dirk GEENS en van advocaat C. MUSSEN die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, en dit op grond van de volgende motivering:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het arondaebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten<1>:

naam: H

voornaam: M

(..)

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

x 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig inreisverbod.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 20.10.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene deed op 16.01.2016 te Antwerpen een aankomstverklaring waarbij haar verblijf op het Schengengrondgebied werd toegestaan töt 08.04.2016. Op 16.02.2016 deed betrokkene een aanvraag töt verlenging van de aankomstverklaring. Dit werd goedgekeurd en betrokkene kreeg toestemming om töt 19.06.2016 op het grondgebied te verblijven.

Op 11.10.2016 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 20.10.2016. Deze beslissing is op 03.12.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden töt ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het feit dat betrokkene zus die in België verblijft hulpbehoevend is en haar dat eveneens in België wonende broers niet in staat zijn om voor haar zus te zorgen, geeft aan betrokkene niet automatisch recht om permanent in België te verblijven. Betrokkene toont niet aan dat er in België geen andere voorzieningen zijn om voor de verzorging en opvang van haar zus te voorzien. Een repatriëring naar

haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op

20.10.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Bosnië.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekster langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder wijst er eveneens op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060).

Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cfr. RvS (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State recent nog in zijn arresten nr. 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* » [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Wat betreft het betoog omtrent een herhaald bevel, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds oordeelde dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgegeven het voorgaande bevel vervangt en het dus het laatste bevel is dat uitvoering krijgt (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.255). Daarenboven, indien voorgaande rechtspraak niet zou worden gevolgd en zou moeten worden geoordeeld dat beide bevelen nog in het rechtsverkeer aanwezig zijn, moet er toch op worden gewezen dat de wetgever de mogelijkheid heeft voorzien om ook een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten en hiervoor zelfs een specifieke beroepstermijn heeft voorzien. De wetgever is er dus schijnbaar ook van uitgegaan dat de schorsing van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten wel een nuttig effect kan sorteren. Het is ook niet betwist dat een repatriëring op korte tijd kan worden doorgevoerd.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij voert in dit verband onder meer het volgende aan:

“1. Voorafgaandelijk: verzoekster heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er werd geen termijn opgelegd bij het uitvaardigen van de verwijderingsmaatregel, in tegenstelling tot de toepasselijke regeling (infra), waardoor verzoekster van haar vrijheid werd beroofd. Zolang de termijn

voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

Verzoekster wijst bovendien naar de uiteenzetting gegeven onder punt 6 inzake de ontvankelijkheid van het beroep. In het bijzonder wijst verzoekster erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoekster van haar vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoekster een duidelijk voordeel op, waardoor zij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. Aan verzoekster werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

**“REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”**

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

3. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

4. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan), met name dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoekster wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekken gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 3. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

Te dezen blijkt nergens dat het bestuur zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat de eerste verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een haar eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, louter dat de te dezen toegekende termijn wordt ingekort doch verantwoordt niet waarom de minimumtermijn wordt gehanteerd. Gelet op de in artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene keuzemogelijkheid kan, anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, niet worden ingezien hoe het niet-naleven van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evident zou moeten leiden tot het herleiden van de termijn naar nul dagen.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(verslag, pagina 5; stuk 3)

6. *Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet.*

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen, doordat in de bestreden beslissing niet zou aangegeven waarom afgeweken wordt van de termijn voorzien in artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) diende te worden betekend.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

- 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*
 - 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
 - 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
 - 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
 - 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;*
 - 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*
- In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten voortvloeit uit artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief verslag blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11.10.2016 een beslissing nam houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dit binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

Deze beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werd aan de verzoekende partij betekend op 20.10.2016.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarna niet kennelijk onredelijk geoordeeld werd dat om deze redenen geen termijn kon toegestaan worden om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten dat geen termijn kon worden toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet de wettelijke keuze heeft om een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn op te leggen, impliceert allermindst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing nader diende toe te lichten waarom niet werd gekozen voor een termijn van minder dan zeven dagen om gevolg te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De motiveringsplicht staat er niet aan in de weg dat zaken die evident zijn, niet moeten toegelicht worden.

Zie in dezelfde zin:

“Evenwel lijkt een evident motief het gebrek aan uitdrukkelijke motivering te kunnen goedmaken: de in een proceduristuk achteraf gegeven verantwoording kan het gebrek aan formele motivering van de beslissing zelf goedmaken wanneer de verantwoording een zodanige graad van vanzelfsprekendheid vertoont dat ze eigenlijk niet om een uitdrukkelijke verwoording vraagt en bijgevolg mag worden aangenomen ook al is ze in het besluit zelf niet tot uitdrukking gebracht.” (RvS nr. 220.639 van 18 september 2012)

En ook:

“ (...)dat dit risico redelijkerwijze kan verantwoorden dat maatregelen worden genomen die snel ingaan; dat dit zo vanzelfsprekend lijkt dat het eigenlijk geen nadere uitleg behoeft;” (RvS nr. 166.246 van 21 december 2006)

En ook:

“Bovendien blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont waarom de summiere motivering aangaande het niet toepasselijk zijn van de gevraagde erkenning niet kon volstaan om haar in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht haar ter beschikking stelt. Het lijkt een evident motief te betreffen dat de verzoekende partij in haar eerste middel trouwens betwist met een omstandige argumentatie waarom zij van oordeel is dat de erkenningsvereiste volgens haar wel dient te worden toegepast. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt.” (RvS nr. 228.104 van 24 juli 2014)

En ook:

“Motieven die evident zijn dienen niet vermeld te worden.” (RvV nr. 89.571 dd. 11.10.2012)

De beslissing tot het niet-toekennen van een termijn om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten wordt afdoende ondersteund door de verwijzing naar het feit dat niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, hetgeen de verzoekende partij ook niet ontkend.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers op vanzelfsprekende wijze dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie - gelet op de eerdere weigering van de verzoekende partij om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten - van oordeel is dat de verzoekende partij niet van plan is uit eigen beweging het grondgebied te verlaten.

Een bijkomende toelichting is in casu geenszins vereist, opdat het voor de verzoekende partij duidelijk zou zijn waarom geen termijn om het land vrijwillig te verlaten meer werd toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, is ook gepaard met een beslissing van vasthouding die in deze werd gemotiveerd doch thans niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevochten.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.2.3. De Raad wijst erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Voormeld artikel 3 schrijft tevens voor dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In casu voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij richt zich met haar betoog tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden bijlage 13septies dat betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen motieven bevat die de keuze voor ene termijn van nul dagen verantwoorden.

Inzoverre verwerende partij voorhoudt dat verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert en kennis geeft te hebben van de motieven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoekende partij op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek kan uiten op de in de bestreden beslissing aanwezige materiële motieven en tevens kan voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat ook dan de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht kan aanvoeren. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° (...), of; 2° (...), of; 3° (...), of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° (...), of; 6° (...).

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Zoals de verzoekende partij ook aanvoert, bevat het onderdeel van de bestreden bijlage 13 septies dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet slechts een component aangaande het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, maar tevens een component aangaande de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit het opschrift van de motivering van het betrokken onderdeel ("REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN") dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. In de motivering zelf wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat uit het geheel van het bepaalde in voormeld artikel 74/14 blijkt dat een beslissing tot verwijdering, waarbij de Raad opmerkt dat geen van de partijen betwist dat het in de bestreden beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel zoals omschreven in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, steeds een termijn voor vrijwillig vertrek dient te bevatten.

Als algemene regel geldt dat deze termijn dertig dagen bedraagt: overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering immers een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

In afwijking hiervan bepaalt artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend wordt.

Ten slotte bepaalt artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet dat in zes omschreven gevallen kan afgeweken worden van de termijn bepaald in § 1, in welk geval de beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt.

Een beslissing tot verwijdering dient aldus steeds een termijn – gaande van geen enkele termijn tot een termijn van dertig dagen – te bepalen. Wanneer afgeweken wordt van de algemene regel vervat in voormeld artikel 74/14, § 1, eerste lid, zal dit in de beslissing tot verwijdering tot uiting komen door een afzonderlijke motivering (in rechte en in feite) dienaangaande, waarbij verwezen wordt naar het relevante onderdeel van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Zulke beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten op zich kan niet (blijven) bestaan zonder bepaling van enige termijn (al bedraagt deze nul dagen), zoals ook de bepaalde termijn niet kan (blijven) bestaan zonder dat de beslissing (nog) bestaat waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op zich wordt opgelegd.

3.3.2.4. In casu meent de gemachtigde dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bevindt. Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt, gelet op het gebruik van het woord "kan", dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft om in het kader van § 3 af te wijken van de termijn bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van nul tot zes dagen.

Uit het bovenstaande blijkt – en de verzoekende partij zet dit zelf ook duidelijk uiteen in haar verzoekschrift – dat het enerzijds tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, en anderzijds dat de gemachtigde, als hij besluit gebruik te maken van de in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet omschreven afwijking, het tot zijn discretionaire bevoegdheid behoort om de exacte termijn te bepalen

In haar nota geeft de verwerende partij toe dat de gemachtigde de wettelijk keuze heeft in het kader van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, om een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn op te leggen. De verwerende partij betoogt evenwel dat deze keuze allerm minst impliceert dat de gemachtigde in de bestreden beslissing moet toelichten waarom niet werd gekozen voor een termijn van minder dan zeven dagen.

De Raad merkt ten deze op dat verzoekende partij niet voorhoudt dat wat betreft de duur van de termijn van vrijwillig vertrek, er "negatief" moet worden gemotiveerd, met name waarom er niet wordt gekozen

voor een langere termijn van vrijwillig vertrek Verzoekende partij houdt enkel voor dat in casu de motieven tot het verantwoorden van de exacte termijn, in casu nul dagen, in de bestreden beslissing moet worden opgenomen.

Daarenboven gaat de verwerende partij eraan voorbij dat het bestaan van een discretionaire bevoegdheid, wat in deze het geval is en niet wordt betwist, wel degelijk gevolgen heeft voor de formele motiveringsplicht. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151).

Wanneer de gemachtigde zoals in casu gebruik maakt van deze “dubbele” discretionaire bevoegdheid, dient hij omtrent zijn beide keuzes aldus uitdrukkelijk te motiveren.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing geen motieven bevat om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden, terwijl de gemachtigde ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. Zij stelt dat de gegeven motieven het enkel mogelijk maken toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, en benadrukt dat de motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn niet zijn gegeven, aangezien de gemachtigde met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. De verzoekende partij besluit dat zij hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld wordt kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft.

3.3.2.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing niet enkel de juridische grondslag wordt aangegeven om het gebrek aan termijn te motiveren (met name voormeld artikel 74/14, § 3, 4°), doch ook een feitelijke grondslag (met name dat de gemachtigde op 11 oktober 2016 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied om het grondgebied te verlaten die aan verzoekende partij op 20 oktober 2016 werd betekend waaraan verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven).

Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat de bestreden bijlage 13septies een motivering met betrekking tot een afwijking van de termijn van dertig dagen bevat, zij erkent zelfs meermaals uitdrukkelijk dat de bestreden beslissing motieven in deze zin bevat (en geeft ook zelf aan dat zij in het midden laat of deze motieven volstaan). Het betoog van de verzoekende partij heeft geen betrekking op de hoger aangegeven “eerste” discretionaire bevoegdheid, die betrekking heeft op de keuze van de gemachtigde om te opteren voor een termijn die afwijkt van het bepaalde in § 1 (zijnde een termijn van dertig dagen tot zeven dagen), maar op de hoger aangegeven “tweede” discretionaire bevoegdheid, waarbij het gaat om het bepaalde in artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name *“In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”*.

De verwerende partij stelt in haar nota dat de gemachtigde geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij voegt daaraan toe dat het niet kennelijk onredelijk is dat om deze redenen geen termijn kon toegestaan worden om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten en dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde besloten heeft dat geen termijn kon worden toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Volgens de verwerende partij staat de motiveringsplicht er niet aan de weg dat zaken die evident zijn, niet moeten worden toegelicht.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke *“termijn van minder dan zeven dagen”* (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor *“geen enkele termijn”*, en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur de termijn van vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende verantwoordt

Ten dezen blijkt nergens dat de gemachtigde zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een haar eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, louter dat de te dezen toegekende termijn wordt ingekort doch verantwoord niet waarom de minimumtermijn wordt gehanteerd.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en de bijbehorende feitelijke elementen zowel de grondslag zijn voor “een termijn van minder dan zeven dagen” als voor “geen enkele termijn”. Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor “geen enkele termijn” heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is.

Gelet op de in artikel 74/14, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene keuzemogelijkheid kan, anders dan de verwerende partij voorhoudt, niet worden ingezien hoe het niet-naleven van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evident zou moeten leiden tot het herleiden van de termijn naar nul dagen.

Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de “exacte termijn van nul dagen”. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd en blijkt uit de betrokken motivering geenszins op grond waarvan de gemachtigde ervoor geopteerd heeft “geen enkele termijn” te bepalen. Aldus wordt een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk gemaakt.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat niet valt in te zien op welke manier de gemachtigde kon oordelen om tot gedwongen tenuitvoerlegging over te gaan, als niet in de eerste plaats gemotiveerd wordt waarom besloten werd aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toe te kennen. De verzoekende partij haalt in dit verband terecht aan dat het opleggen van de specifieke termijn van nul dagen zeer verstrekken gevolgen heeft, waarbij zij verwijst naar de vasthouding. De Raad herhaalt dat hij geen rechtsmacht heeft om zich over de vasthouding op zich uit te spreken, maar wijst erop dat de beslissing tot vasthouding gestoeld is op artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Te dien einde (...) kan de vreemdeling vastgehouden worden (...)”, waarbij bedoeld wordt op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de terugleiding naar de grens. Voormeld artikel 7, tweede lid luidt als volgt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.” Gezien uit artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een onderdaan van een derde land (slechts) beschermd is tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, blijkt uit de samenlezing van deze laatste bepaling met voormeld artikel 7, tweede lid en artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat slechts wanneer “geen enkele termijn” om het grondgebied te verlaten is bepaald, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot terugleiding naar de grens kan genomen worden, beslissing die deel uitmaakt van de “gedwongen verwijdering”.

Gelet op het bovenstaande is de vastgestelde prima facie schending dan ook niet slechts relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, waarvan een specifieke termijn om het grondgebied te verlaten een onlosmakelijk deel van uitmaakt, maar tevens voor de terugleiding naar de grens, die slechts tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd (zoals in casu door middel van de bestreden bijlage 13septies), wanneer het een bevel betreft waarin “geen enkele termijn” is bepaald.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voern waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij voert aan dat zij bij haar vader en zus verblijft, dat haar vader ziek is en haar zus zwaar hulpbehoevend. Zij draagt sinds haar aankomst in België ononderbroken zorg voor deze gezinsleden. De verwijdering van het grondgebied zorgt ervoor dat haar vader en zus niet de nodige zorg van haar kunnen verkrijgen terwijl dit onontbeerlijk is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster een ernstig middel heeft aangevoerd dat is gesteund op een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt de verweerder toe afdoende te motiveren aangaande zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2016 houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

Mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelinge zaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES